

Узоры доктора Маркевича: ад Ліды да Ватыкана

Урача-акушэра-гінеколага жаночай кансультацыі Лідскай ЦРБ Яўгена Маркевіча паважаюць калегі. Яму давяраюць уласнае здароўе і немаўлят пацыенткі. А яшчэ яго ведаюць і шануюць... аматары народнага мастацтва. Яўген актыўна супрацоўнічае з аддзелам рамёстваў і традыцыйнай культуры Лідскага раённага цэнтру культуры і народнай творчасці.

Доктар Маркевіч — адзіны ў Беларусі мужчына-ўрач, які так плённа займаецца ткацтвам. Нягледзячы на малады ўзрост, народны ўмелец з Ліды ўжо саткаў кіламетры тканін, тысячы ручнікоў, дзясяткі посцілак і паясоў...

Яўген Маркевіч пасля ГрДМУ ў Лідскай ЦРБ чатыры гады: тут праходзіў інтэрнатуру і застаўся. Маці Галіна Міхайлаўна таксама працуе ў ЦРБ, акушэркай.

Прафесія цікавая, — расказвае субяседнік. — Быў прыклад маці, а яшчэ добрыя настаўнікі, сярод якіх мая выкладчыца — загадчыца кафедры акушэрства і гінекалогіі ГрДМУ, доктар мед. навук Людміла Гуцікава. Яна часта брала нас, студэнтаў, на аперацыі гінекалагічнага профілю. Гэта было выключна. Калі праходзіў ардынатуру, шмат асісціраваў, вучыўся ў старэйшых калег. Цяпер усё гэта раблю самастойна. Не пакідае пачуццё радасці, калі ўсміхаецца стомленая, але шчаслівая маці, у якой нарадзілася здаровенькае немаўля. Гэта акрыляе, спрыяе творчасці.

...Было нязвыкла бачыць засяроджанага і ўдумлівага доктара, з якім толькі што сустрэкаліся ў бальніцы, за старадаўнімі кроснамі. У яго руках спрытна, нібы зачараваны, снаваў чаўнок, уважліва нараджаліся ўзоры.

Любоў да кроснаў у Яўгена ад бабы Надзі, якая жыла на Навагрудчыне ў вёсцы Чукевічы. Адмыслова ткала і прабабка Серафіма.

— Займаюся ткацтвам з 2005 года, — гаворыць Яўген Маркевіч. — Спачатку, калі быў малы, дапамагаў бабулі, а потым і сам захапіўся рамяством. За гэты час саткаў ужо больш паўсотні посцілак, больш за тысячу ручнікоў, тканіна якіх дужа мудрагелістай тэхнікі. На адзін толькі ручнік спатрэбілася 4 км нітак!

Захапленне прыйшло, калі быў старшакласнікам. Кросны пыліліся на гарышчы, але дапытліваму юнаку вельмі хацелася пачуць іх спрадвечную песню. Спачатку ўпотаў ад маці прыносіў у рукаве шматкі лёну (ад яго было шмат смецця), апрацоўваў яго, каб потым саткаць з іх жаданую рэч.

— Яўген за гэты час засвоіў шмат ткацкіх тэхнік, у тым ліку ўласцівае ўмельцам Гродзеншчыны пераборнае, а таксама падвоенае двухасноўнае ткацтва, — з гонарам удакладняе старшыня прафкама Лідскай ЦРБ Кацярына Жыгала, якая нядаўна ўручала народнаму ўмельцу падзяку ад Гродзенскай абласной арганізацыі Беларускага прафсаюза работнікаў аховы здароўя. — Валодае і тэхнікай ткацтва паясоў. Дзякуючы сумесным намаганням нашага ўмельца ды іншых супрацоўнікаў аддзела рамёстваў і традыцыйнай культуры былі адноўлены традыцыйныя аўтэнтычным строі жыхароў Ліды ды іншых раёнаў Гродзеншчыны.

Яўген Маркевіч — лаўрэат прэміі імя А. І. Дубко Гродзенскага аблвыканкама «За творчыя дасягненні ў галіне культуры і мастацтва», удзельнік праекта трансмежавага супрацоўніцтва (Літва, Латвія, Беларусь) «Дух продкаў жыве ў нашых сэрцах», дзе яго праца адзначана дыпламам.

Дарэчы, ручнікі доктара з Ліды знаходзяцца ў многіх прыватных калекцыях еўрапейскіх краін. Ёсць нават у самога Папы Рымскага: калі ў яго рэзідэнцыю ў Ватыкане перадавалі прах манахінь, расстраляных пад Навагрудкам у гады Вялікай Айчыннай вайны, дык скрынку, у якой перавозілі, абгарнулі ручніком, які саткаў лідскі хлопец.

У Яўгена Маркевіча ёсць і свае вучні, якім перадае сакрэты майстэрства. Разам ствараюць ручнікі, шыюць народныя касцюмы. Дух продкаў жыве ў сэрцы кожнага, хто шануе традыцыі народа і яго гісторыю.

Святлана Хорсун